

התחלת הענין ד"ויקהל"

קיבוץ גלויות - ישנו כבר!

זוהי העת והזמן המסוגל ביותר וביותר לביאת הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש! וממילא נעשה ענין ד"ויקהל משה" בפשטות - שהקב"ה מלקט את כל בני ישראל ע"י משה רבינו בפשטות ש"הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון" • שיחת אור ליום ועש"ק פרשת ויקהל שבת שקלים כ"ד אדר ראשון ה'תשנ"ב - לאחר תפילת מעריב

פּוֹתְחִין בְּדָבָר מַלְכוּת

השקל" בה בשעה שהפסוק עצמו מדגיש ש"העשיר לא ירבה גו"י" היינו שצריכים לתת "מחצית השקל" דוקא ולא יותר?!

אלא בזה ישנה הוראה בעבודתו של כאו"י ישראל **שהתחלת** עבודתו צריכה להיות מתוך הידיעה שכל ענינו (כל עשר כחות הנפש שלו עשר גרה) הם אך ורק "מחצית השקל" ובכדי להיות דבר שלם עליו להתאחד עם יהודי נוסף ודוקא בזה היא שלימותו שמשניהם יחד נעשה "שקל הקדש"!

וענין זה הוא בהדגשה יתירה כשמדובר אודות מנינם של ישראל כפשטות תוכן הפרשה. כלומר גם כאשר יהודי נעמד למנין ומנין הנעשה ע"י הקב"ה בעצמו אשר תוכנו וענינו של ה"מנין" הוא הדגשת המעלה במציאותו **הפרטית** של כאו"י מהנמנים (כמדובר כמה פעמים) - גם אז עליו לדעת שגם מציאותו הפרטית היא מציאות אמיתית ושלימה אך ורק כשהוא מקיים את מצות "ואהבת לרעך כמוך" ע"י שהוא מתאחד עם רעהו.

וכפי שאדמו"ר הזקן קבע זאת בהקדמה לעבודת התפילה והכניס את זה בסידור התפילה שמהו מובן שזהו דבר השוה לכל נפש - שההקדמה לעבודה היא דוקא בקיום מצות "ואהבת לרעך כמוך".

ובזה גופא הרי הוא מדייק שענין זה מוכרח להיות ג"כ בדיבור ובפה ("נכון לומר") ד"עקימת שפתיו הוי מעשה" היינו שהתחלת העבודה היא בכך שיהודי מדגיש במעשה בפועל שלו - שהוא אך ורק "מחצית השקל" ובכדי להיות דבר שלם (שכן כל יהודי צריך להיות "שלם") - עליו להתאחד

ג. והנה כל ענין קשור עם עבודת האדם ויש דוגמתו בעבודת כאו"י מישראל. וממילא מובן שיהודי צריך להשתתף בכל ענין בעולם ע"י קיום הענין כפי שהוא משתתף בעבודתו. ומזה מובן לענינו שהענין ד"ויקהל" האמור ישנו ג"כ בעבודתו של כאו"י ועליו להשתתף בזה ואופן ההשתתפות צריך להיות מתוך שמחה וטוב לבב דוקא ומתוך הרחבה: אחד הענינים בזה - ע"י שהוא מתחיל את העבודה ד"ויקהל" עם עצמו היינו שהוא מקהיל יחד את כל עשר כחות הנפש שלו שהם יהיו כולם באופן של "קודש" דבר שלם.

וכמדוגש ג"כ בהתחלת פרשת "כי תשא" [שחלק זה שייך ג"כ לשבת הבאה שבת שקלים] שה"יכופר **נפשו**" (ועד"ו לכפר על נפשותיכם" בלשון רבים) של כאו"י מישראל הוא ע"י נתינת "מחצית השקל" עשר גרה - ההקלה של כל עשר כחות הנפש שלו עד שהם נעשים כולם באופן ד"שקל **הקדש**" באופן של שלימות.

ג. ויש להוסיף עוד בעבודת האדם שהוא בדוגמת הענין ד"ויקהל" וה"קיבוץ גלויות" האמור - ההקלה והאחדות בין יהודי אחד לחבירו ע"י קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך".

וגם ענין זה מודגש במיוחד בהתחלת פרשת כי תשא פי שקלים:

בפסוקים "זה יתנו.. מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה להוי" .. העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל" - ישנו פלא גדול: לכאורה מדוע הפסוק צריך להקדים ולהתחיל בשווי של שקל שלם - "עשרים גרה

א. "פותחין בברכה"!

והרי הברכה הכי גדולה היא - שבעמדנו כבר כמה ימים בפרשת "ויקהל" הותחל כבר קיום ההבטחה דהקלה כל בני ישראל מארבע כנפות הארץ וכעת נמצאים אנו כבר - צריכים לקוות - בסיום הענין. ביום השישי לפרשת "ויקהל".

וכפי שראינו זאת בפועל ובפשטות ובעיני בשר ולא רק בשבוע זה אלא עוד הרבה לפני יום הראשון לפרשת "ויקהל" בשנה זו - שבכמה וכמה מבני ישראל נעשה כבר ענין ד"ויקהל" ה"קיבוץ גלויות" ממה מקומות ומכמה מדינות - אל ארצנו הקדושה.

ו"קיבוץ גלויות" זה ה"י דוקא "בחסד וברחמים": לא כפי שה"י בעבר שה"י צורך לברוח בהחבא ("באהאלטן זיך און אויסבאהאלטן זיך") מאותם מדינות [ועד שגם עתה נשארה עדיין מדינה אחת (או שתי מדינות) שהיציאה ממנה צריכה להיות ע"י בריחה והיא כרוכה בסכנה]. אלא ה"קיבוץ גלויות" שה"י עתה ברוב העולם ה"י דוקא באופן ד"בחסד וברחמים"!

ומכיון שכך הוא ברוב העולם ה"י רובו ככולו" - שזה משפיע ג"כ על אלו שצריכים עדיין לברוח מתוך סכנה שבדאי ינצלו מסכנה זו ואדרבה - יגיעו לארצנו הקדושה ושם תה"י להם מנוחת הנפש ומנוחת הגוף אמיתית.

כולל גם - בנוגע לאלה שהגיעו כבר לארץ הקדש במשך הזמן עד עתה שמיד בהגיעם אליהם הם קיבלו ג"כ את מנוחת הנפש ומנוחת הגוף. ובפרט בהשוואה למעמדם ומצבם במקומות ובמדינות שיצאו מהן.

עם יהודי נוסף!

ואדרבה – דוקא מה"מחצית השקל" של כאו"א מישראל הביאו את כל הקרבנות שכל אחד מהם צריך להיות "תמים" ושלם דוקא וכמו-כן עבודת הקרבנות והבאתם צריכה להיות בכלים שלימים ותמימים דוקא שהם כל הכלים שהיו בעבודת הקרבנות החל מהכלים שהיו במשכן ואח"כ – בבית המקדש הראשון ובבית המקדש השני ועוד והוא העיקר – בבית המקדש השלישי והמשולש "מקדש אדני-כוננו ידיך".

וזהו שהתחלת הכתוב היא ב"עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה להוי"ו" כיון שהתחלת העבודה היא בהדגשת היהודי שהוא אך ורק "מחצית" משקל שלם. והדגשה זו היא גם במעשה בפועל (כאמור ד"עקימת שפתיו הוי מעשה") ועד שהוא אומר ("הריני מקבל עליי") שכל-כולו מונח בזה ("אז אין דערויף לייגט ער זיך אריין").

ועד כדי כך שהפסוק אומר "העשיר לא ירבה והדל לא ימעטי" בהמשך אחד. כלומר שבדיוק כמו שמונח אצלו בפשיטות שלאחרי שהקבי"ה ציוה שצריכים לתת עשר גרה הוא לא יתן פחות מזה "לא ימעטי" רחמנא ליצלן וחס ושלום – כמו-כן צריכה להיות ההדגשה ש"לא ירבה" להיותו אך ורק "מחצית" שזהו תוכן העבודה ד"לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה".

וממילא מובן שבשלימות ד"העשר גרה" שבו ניכר בגילוי ובהדגשה – שזוהי לא שלימות של עשרה ענינים בפני-עצמם אלא כפי שהם אך ורק חלק ו"מחצית" מ"עשרים גרה השקל". ובכדי להיות "שקל הקדש" שלם – עליו לקיים מצות "ואהבת לרעך כמוך" להתאחד עם עוד "מחצית" עם עוד יהודי שאז נעשה משניהם יחד "שקל הקדש" דבר שלם.

ד. ונוסף למצוה זו עצמה ("ואהבת לרעך כמוך") הרי גם את "מחצית השקל" הוא מנצל לקיום מצוה ואדרבה מזה דוקא הביאו את כל הקרבנות לבית המקדש כ"ל.

ובהדגשה יתירה בעמדנו עתה בערב שבת פרשת שקלים שבה יקראו את פרשת שקלים האמורה אשר משקלים אלו הביאו את כל הקרבנות ובודאי נביא מהם ג"כ את הקרבנות בבית המקדש השלישי שגם הם צריכים להיות מנדבותיהם של ישראל דוקא.

ולכן ג"כ קוראים פרשה זו בתורה – בכדי להזכיר ולעורר ולהדגיש לכאו"א מישראל עוד הפעם שהכוונה בפרשת שקלים צריכה להיות בענינה העיקרי – שבהגיע ר"ח ניסן מתחילים להביא את הקרבנות

וכפי שראינו זאת בפועל ובפשטות ובעיני בשר ולא רק בשבוע זה אלא עוד הרבה לפני יום הראשון לפרשת "ויקהל" בשנה זו – שבכמה וכמה מבני ישראל נעשה כבר ענין ד"ויקהל" ה"קביוץ גלויות" מכמה מקומות ומכמה מדינות – אל ארצנו הקדושה

התמימים והשלימים מ"מחצית השקל" – בבית המקדש השלם בתכלית השלימות שזהו דוקא ב"מקדש אדני-כוננו ידיך" בבית המקדש השלישי והמשולש.

ה. והנה מכיון שנמצאים אנו כבר בעש"ק פרשת שקלים ועדיין נמצאים בגלות – נעשה ג"כ מעין הענין ד"שקלים" (ועד שזו תהי' התחלת הענין ובאופן של עשיי בפשטות) ע"י שעושים כל אי מכס שליח לצדקה שבוה משתפים אותו ומעוררים אותו ע"ד נתינת הצדקה.

והרי זהו תוכנה וענינה של פרשת שקלים – ענין הצדקה.

וזה מודגש ג"כ במנהג ישראל לתת לצדקה בקשר ובשייכות עם הזמן ד"אכתי עבדי אחשוורוש אנן" (בערב פורים) – ג' "מחצית השקל" לצדקה באופן של "שלושה" דוקא.

ומנהג זה כולל את כל ישראל ועכ"פ – כל אחד מבן עשרים שנה ומעלה או החל מ"ג שנה.

ומה טוב ומה נעים – שיחנכו ג"כ קטנים לתת ג' מחצית השקל מכספם שלהם ובאופן שההורים עוזרים להם שיוכלו לתת זאת מתוך הרחבה ושישאר להם עוד מספיק כסף לצרכיהם כך שלא יחסר להם כלום.

ו. ועוד ועיקר – שהדיבור בכל ענינים אלו ירזו עוד יותר את קיומם במעשה בפועל – בגאולה האמיתית והשלימה ובפרט

לאחרי ההכרזה שנמצאים כבר בעש"ק פרשת שקלים!

ובזה מיתוסף עוד יותר – בבואנו מהשבת הקודמת ש"פ "כי תשא את ראש בני ישראל" (שקלים) שבסיומה וחותרמה מסופר אודות "קרבן עור פני משה" שכן ענין זה קשור עם מה שיתגלה לעת"ל בכאו"א מישראל ע"י ה"ימשה" שבקרב כל איש ישראל וכל אשה ישראלית כולל אפילו טף – שבכולם יהי' הענין ד"קרבן עור פני משה". אלא שאז לא יהי' צורך בשום "מסוה" כיון שיקויים בכל העולם כולו היעוד ד"והיו ענינך ראות את מוריך" וזה יחדור בכל העולם כולו עד כדי כך שכל מציאותו בגילוי תהי' – עצמות ומהות!...

ז. ועוד – והוא העיקר שזוכים לכל זה תיכף ומיד ממש.

ובמיוחד ע"י ענין הצדקה שיתנו לכל אי מכס על מנת שישתמש בזה לנתינת הצדקה בפועל ובהוספה מדילי' החל מנתינת הצדקה בעש"ק שכן זהו זמן המסוגל לנתינת צדקה כמדובר כמה פעמים.

ועוד והוא העיקר שזוהי העת והזמן המסוגל ביותר וביותר לביאת הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש!

וממילא נעשה ענין ד"ויקהל משה" בפשטות – שהקבי"ה מלקט את כל בני ישראל ע"י משה רבינו בפשטות ש"הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון" וע"י בחי' "משה רבינו" שישנה בקרב כאו"א מישראל אנשים נשים וטף עד שמהם כולם נעשה ה"קהל גדול ושובו הנה".

ויהי רצון שיקויים ה"ויקהל" בפשטות "קהל גדול ושובו הנה" ו"בנערינו ובוקנינו .. בבנינו ובבנותינו – נמצאים כולנו בארצנו הקדושה ובירושלים עיה"ק בהר הקודש ובבית המקדש השלישי והמשולש.

ותיכף ומיד ממש – עוד במוצאי היום החמישי ובהתחלת היום השישי – נזכה להשלימות דאלף השישי בשלימותו היא בהגאולה האמיתית והשלימה.

וזה נעשית ג"כ הכנה קרובה "ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".

ותיכף ומיד ממש – זוכים לכל ענינים אלו בפשטות!

[אח"כ נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאו"א מהנאספים שיחיו שני שטרות של דולר לתת אותם (או חילופם) לצדקה ובהוספה מדילי'.]